

ვანტანგ სუნიტაშვილი

ღამის წყნობა

პასტანო სუსიტაშვილი

ღამის წერილი

გამომცემთან
"მეხანს"
ჩემი ბუნებრივი მონახუებით
აქვე და მონახუებით
დასრულდა მონახუებით
11.11.2000.

თბილისი
"მერანი-3"
2000

11.11.2000

894.631-1

რედაქტორისაგან

- მობრძანდი, კეთილი იყოს შენი ფეხი! - ასეთი სიტყვებით არ ეგებებიან ახალბედა ავტორებს პოეზიის ტაძრის ქურუმნი. ამ რეალობას უნდა შევეუბნოთ, რამდენადაც მკაცრია იგი, იმდენადაც დე ფაქტო გახლავთ და თუ ლექსი თვითღამევიდრების, თვითგამოხატვის საშუალებაა, მიუხედავად ყური ვახტანგ სუხიტაშვილს - ახალგაზრდა პოეტს, რომელიც უნებლიედ ამოტივტივებს მიაკოუსკის სტრიქონს „ღრუბლიანი შარვლიდან.“ „Иду красивый двадцатидвухлетний“ და თუქვა ოცდაორისა ჯერ არ შესრულებულა ამ ლექსების შემოქმედი, მისი შემდეგება, როგორც მკითხველს და თავად მელექსეს.

ვახტანგის და სიტყვის ჰიდილი იგრძნობა წიგნის ფურცლებზე. ავტორი ძიების პროცესშია და ბევრი წინააღმდეგობის გადალახვა მოუწევს თუ თავისსავე მრწამსს არ უღალატა. ისევ დიდი ბაღდათელი მასხენდება: „ნამდვილი პოეტი შიმშილით მოიკლავს თავს, სანამ კარგ რითმას არ იპოვის“.

გორის ლიტერატურულ სკოლას ახალი, საინტერესო ძალა ემატება. მაშ, ასე, -

სიტყვა ეძლევა მომავალ თაობას!

ISBN 99928 - 34 - 55 - 2

ს ა მ კ რ თ ვ ე ლ ო ს
პ ა რ ლ ა მ ა ნ ტ ი ს
ქ ე მ 8 5 უ რ ი
ბ ი ბ ლ ი ო ტ ე ა კ ა

F81227

ღამის ფერილი

ღამიწერია, ღამისატავს,
მომიქარგია...
ეს სტრიქონებიც დიდებული
გრძნობის თარგია...
და რაც არ უნდა ათამამოს
ღამემ უკუნი,
მაინც გაისმის დაფარული
დილის გუგუნი.
ღამიწერია, ღამისატავს,
ღამიქარგია,
მოჭარბებული სისარულით
ღამიქარგია,
ის, რაც მაჩუქა წარსულმა და
ტრფობის ალაგმა, -
ბნელთან ბაასმი დილის სნივმა
ცეცხლით ალაგმა.
ღამიწერია, ღამისატავს,
ღამიმღერია...
ჩემი სიცოცხლეს ნამთვრალევი
მწერის ფერია...
არა მითქვამს რა უკეთესი -
ქალთა ქებისა,
ცოცხალ სხეულის, - ქვადქვეული
ქანდაკებისა.

არც იმას ვიტყვი, თუ ვით ექცა
 ვნების გაღია
 დიდ საპრობილედ, - ვინც წუწრვილი
 ნებით გაღია...
 მცირედ ისმინა ამ ცხოვრების
 ამო საარი,
 ვედარ შეიცნო, სად მშვენების
 ამოხსნა არი.
 ...და თუ ეს ღამე მომავალის
 სხივმა არეკლოს,
 დავაგუგუნებ ზეცის თაღზე
 რწმენის სამრეკლოს,
 და ვიტყვი: ის, რაც დამინატავს,
 დამიმღერია,-
 ის სინარული, არნახული
 ღამის ფერია!..

წუთით...

მიუვარდა შენი თვალის ფერი,
მიუვარდა შენი სულის ღელვა,
ვით სიო, თრთოლვით მონაფერი,
ვით ტრფობის გაშლილ მინდვრის ქელვა.

შენატრი აპრილს კვირტდაბერილს
და შენი მკერდის აკოკრებას,
ქაღწულის თითებს, ეელს აღერილს,
უნებების ცეცხლად ამომკრებას.

აღარ მსურს ნატვრით შეჯერება,
და თვალს ვაძორებ იმ ღამას წვეილს,
წუთით, სიცოცხლე შეხერდება...
მიხმობს ცხოვრება, - სულაწვევტილს.

უჩუპრისპირად შეიპარა მთვარის კამათში
 ზაფხულის დილა, - ეფერება ცეცხლით საფირონს...
 მძვენეობამ შემიფარა სხივთა გამაში, -
 მორჩილი ტალღით ეპარება ზღვაც სანაპიროს.

მაგრამ სულ სხვაა, თუ გინახავს, ზღვაზე - დაისი...
 გულიც ნეტარი ტრფიალების წუთებს იგონებს,
 და სიხარულით სულს გინამავს რწმენა გაისის,
 ტალღა ზეცდიურ ბრწეინვალებას როცა იგონებს.

ამ უჩვეულო ჰანორამით დამუნჯებულა
 თითქოს სამუარო,-უხილავი დროის მდევარი,
 ჰორიზონტზე კი ეღვარება დაუნჯებულა, -
 დამის მთევარი...

პოეზიის ეაუაჩოხფერ
მინდორ-ველზე ნავარდი -
ჰგავს სიამეს, ოდეს მოჰბერს
სურნელება, ნავარდი.
ჩირადდანი სინარულის
მოკაშკაშედ ზმანებდა,
არ იახლა თვალმა რული
ტაეშ ღამაზმანებთან.
მაქროლებდა რითმის ჯარი
ათას ქარიშხალივით,
მოძელოდი, მით ვიხქარი,
მეც, მარტოსულ ქალივით.
არც ვინ მათრობს, ჩემო ღექსო!-
კრთომით, შენებრ ალებით.
ბგერებივით შემოგექსოვ,
გთხოვ, ნუ შეგებრალები!..
თუ, სვიადი, შენებური
სიამაუე მომენთო,
მშვენიერო! - კვლავ მეფური
სიბრძნით უნდა მომენდო.

როგორც უოველთვის,
 სიამაუეს
 დღესაც უხდება -
 შენი ზვიადი მზერა,
 თითქოს ვნების მდინარე...
 და კიდევ ერთხელ
 უფსურულიდან ამოქუსდება -
 სული მძინარე.
 გზად, სიუვარულით,
 ამედევენა
 ღვინო მგზავრივით, -
 მე ამ სიუვარულს
 მინდა ლოთურ ჟინით მზარავდნენ.
 წლები, სიცოცხლის გამოზრდილნი,
 დინოზავრივით -
 დაპატარავდნენ...
 მაწვიმს მაისი,
 როგორც შენი
 ალერსი თბილი,
 დნება სიცოცხლე
 უჩვეულო საღამოებად...
 და ისევ გვიხმობს
 წუვდიადიდან ხელგამოწვდილი
 ამოება...

სიზმარი

წუხელ, სიზმარში -
ცეცხლი ვიუავი,
მანათობელი
ავხორცი ბნელის,
მაგრამ სილაღე
ვერ გავიუავით...
მზის სხივს შევაკვდი
მოულოდნელად...
არა მჯეროდა მისი,
უდავოდ,
მსურდა ბურანში
გასეირნება, -
ეს ბოჭემური ხმა
სამუდამოდ
ჩაკლა ნათელმა,
ასე ინება...
გადაეფინა
ზეცას ჩარდახად
ზაფხულის მსურვალ
დღეთა ალება,
ცხოვრებასავით
ჭრელი ჩანდა ხან
რიქრაქი,
ღიაცისფერთვალება.

და იფრქვეოდა
სიცოცხლის ფეთქვა,
მზემაც ის ღამე
ცეცხლში არია...
მსურდა, განთიადს
ერთხელაც ეთქვა -
როგორ სრულდება
ბნელის არია.
გამომეღვიძა -
თუ სიზმარია?!
ეჰ, სულ ერთია,
დავწერ ამასე
ორიოდ სტრიქონს,
და მიხარია...
სიცოცხლე ჩემი
ამ ქვეყანაზე...

ვიდრე ჩაგიკრავს სვალ სამარის
 ცივი სარქველი,
 ჩაგესუტება თეთრ ზეწრებად
 ბნელი სიავე -
 ნუ დაივიწყებ, შენ ხარ ჩემი
 სიზმრის მქარგველი!..
 დღეს მიგატოვებს გუშინდელზე
 მეტი სიაძე,
 მაგრამ არასდროს შეაგებო
 სევდა შარშანდელს,
 არ განგადიდებს სიკვდილისკენ
 რწმენის გადახრა.
 ...და რაოდენი სიამაუეც
 გდევდა, არ ჩანდეს -
 ეს შეუძლოა... სანამ შიშმა
 სული გადახრა.
 რა გაწრიალებს?! - სად იპოვე
 ეალბი კურცხალი?
 კარგად მისმინე: - წუთისოფლის
 ბედერულ თამადას!
 მე უკვდავებას ვერ გიბოძებ,
 მაგრამ ჰურ-წეალი
 უსიკვდილოდაც მოიპოვე,
 თუ გსურს თავადა.

ნურც მოინდომებ შენ დიდებულ
ბრძენთაბრძენობას,
თვითონ ცხოვრებამ შენი ეოფნა
აკერ ინება.

ტკბილად შეირგე, ნუ დასწუევილი
სიცოცხლის ნობათს, -
დიად სიამეს, სამარედ რომ
„იგვირგვინება“.

რადგანაც ასე გაგიტაცა
ჩემმა ტრფიალმა, -
ერთსაც გეტოდი, უური მიგდე:
სიკვდილის ჰირად
რომ გადმოქსედავ, სისარულმა
გულს თუ იელვა,
ჯოჯოხეთშივე დაამარცხებ
ბნელეთის ტირანს;
- შენც, ქვეუნად რწმენით ნაფერმკრთალო,
დროის ურჩხულო! -
არ დაივიწყო ტკბილ რჩევათა
ამო კრებული,
რომ კიდევ ერთხელ თვით სიცოცხლემ
დამიჩურჩულოს,
თუნდაც საფლაავზე, სიუვარული
აკოკრებული.

მაფერე შენი ნაზი თითები...
მახუქე შენი დიმილის ფერი...
მასუნთქე შენი სუნთქვა დიდებით,
დღესაა შენი მშვენების ჯერი.

ხავერდოვანი ქრკოლა ამიტანს
და შემოგხედავ ისევ თამამად,
შემომეხვევა, როგორც თავიდან,
სულზე ტრფიალი, ვნების სანამად...

როცა გრძნობების იმპერიაში
კვლავ შენი მკერდი დაიუვაფილებს,
სუნთქვა გადმოფენს სურნელს შრიალში,
დამკრავს იმედს და სევდას დამილევს.

...სისზეტაკეში თხელი თითების, -
ნაოცნებარი ციდან მოვეძუი...
და იღვენთება წამთა დიდება
ვნებების მღვრიე ფერის მორვეში.

ზირველმა ლექსმა საოცრება ჰპოვა სახელად, -
ამ საოცრებას სიუვარულის ერქვა გამხელა.
მეტაფორებით ბუნდოვანი ფიქრი დავრასმე
და გადმომხედა მოწყალებით „ჩემმა სსსამ“ ხელად.

შემომცქეროდა სურნელოვან თმების ჩეროდან,
ჩემი დიდების მწვერვალებთან ეოფნა მჯეროდა...
თაფლისფერ თვალზე მოციალე სხივთა ნათელი
მსურდა, სპეტაკი სტრიქონების ცეცხლში მჭეროდა.

მაგრამ გონების ნაკარნახევს თვალის რიდებამ
და მათრობელი ნეტარებით სავსე რითმებმა,
გვიან შეიცნეს, ატეორცნილი, ღრუბლებზე მადლა -
თეთრი მტრედით გაფრენილი ჭეშმარიტება.

იმედი

ჰეპელასავით აწუდება
იმ ნათელ წერტილს
იმედის,
და არასოდეს მარცხდება
სიცოცხლე -
რწმენის ქიმები.
ტკბილია,
მიტომ არ წუდება
ტრფიალით ნააქიმები.

მე გადავივლი ზეცის უღრანებს
 ამ შემოდგომის ტუვისფერებით,
 მშიერ მკლებივით ნეკნებს უხრავენ
 რითმები სევდას, ჩუმი ძღერებით.
 ოცნებას თითქოს შეჰყუითლება
 ფრთები, - ფრთების მსგავსად დამჰკნარა...
 წუთები ეინვით შეითვლებიან,
 დღემ ცივი მთვარე ამოამთქნარა.
 მე შევაზავებ მელნის აკვარელს,
 რომ თვით სიცოცხლემ სისხლით დამხაზოს.
 მოფერებივარ წლებს შესაუვარელს -
 ვით შემოდგომის ფერმკრთალ დამდასო.
 საუკუნეთის ბოლო აკვნიანს
 ჩვილივით შევტრფი ამო წელიწადს,
 და სიხარულსაც მკერდზე აურია
 ბგერები, მბრწყინავ სამოხელისა.

მინდა გეტოფოდე მარად...

მინდა - გეტოფოდე მარად...
შენთვის ვიცოცხლო მინდა,
შენი მომავლის კარად
წარსულს ვემთხვიო წმინდად.
ქართული მიწის ფერი,
სიმკვიდრე მისი ფიცის...
რწმენა თევდორე ბერის,
ტოფობა სიკვდილმაც იცის.
სულო, ამ რწმენით მშველი! -
თბილი, ვით მშობლის კალთა,
საუკუნეთა მცველი,
აღმკვანები ცეცხლის ალთა.
მე ძველ დიდებას ველი, -
ქართულ მელაჟს თუ დასცალდა...
და იმ მშვენებით მწველი -
ხმაღს მოტოფიალე ქალთა
ახლაც მარცებს წამ-წამ,
გულის ეოველი მისხლის
ხმა, - ვით ავლტობდა წამწამს
მათი ცრემლი თუ სისხლი.
მინდა - გეტოფოდე მარად
ქართული გულის მკგერი,
და დავტკბე... მომავლის კარად -
წარსულ დიდების მხერით.

F 81227
3

საქართველოს
პარლამენტის
ეროვნული
ბიბლიოთეკა 17

წუთისოფელმა სიმაღლის ნაცვლად
მურალი სიცრუე ჩამომიმარცვლა,
გადმომილოცა კრიალოსანი -
ბრილიანტისფერ ცრემლებს აცმა.

ჰოფნის სიკეთე ამ სიბოროტეს? -
არა მგონია, მსხნელად მხოლოდ ეს
გვექმნას სიტუვითა გრგვინვა-გრიალი,
რწმენის სხივი კი ბნელს მიჰყოლოდეს.

მინდა ზე სვლა, თან ეოფნა მსურს დაბლა, -
მიწაზე ვპოვო სიმაღლესი სახლად,
რომ სიამაუთ კვლავაც ვიტყოდე:
„ჭეშმარიტება გათანგავს მსახურადს!“

ცხრამეტი წელი

როგორც მდუმარე ღანდი სიკვდილის,
შემოაბიჯებს სიცივით კარში, -
მიუეფერები ცრემლს ფერმისდილი,
გავისეირნებ ოცნების ქარში.

წავალ და არად მომეჩვენება
განვლილი ჩემი ცხრამეტი წელი,
გარდაუვალი დღეთა მშვენება,
და ისევ ნატვრა მამარცხებს ძველი.

ვცდილობდი, თუმცა მე ვერ გავიგე
უკაცრიელი წუთისოფელის.
და განშირისხდა არსთა გამრიგე
დამსაჯა - მისი უარყოფელი.

როცა ეველასგან მიტოვებული
თილისმად მკურნალ რითმებსა ვქსოვდი,
ჩემიუ სიცოცხლით თვითონვნებული
ქვეუნად არავის აღარ ვასსოვდი.

გრძნობათა მძლავრი შადრევანები
ჩუქურთმებივით იქარგებოდა,
ოქროსფრთიანი ტახტრევანები
იქმნებოდა და იკარგებოდა.

ბევრი ექებდა... ბევრი კარგავდა...
მოპოვებულით ბევრი ხარობდა...
სული ზეციურს მაინც არ გავდა,
ხორცი კი სულთან არა დარობდა.

თითქოს ჰღვიოდა ნდობის მარცვალი
და ქვავდებოდა, - ვით ქანდაკება,
მაგრამ დაღლილი, რწმენა ნაცვალი,
სული მღუღარე ცრემლმა დაკეპა.

ცრემლი კი რაა?! - თუნდაც რომ მისმა
ჩივილმა იხმოს ღვთიური წარღვნა,
უდაბნოსა შინ დაღადი ისმა,
ნაწი გრძნობა კი ცოფრებამ გარევნა.

ვინ შეისმინოს ჩემი მუდარა,
ვით ავუკრძალო იმედს თარეში?
მეფაროს მარად რითმის სუდარა
და ვიწვე ლექსთან, მშვიდ სამარეში...

ხმავე სიუვარულის - გადამარჩენო,
მწუალობლად შემრჩი, ამაღ მოგელი,
ისევ შენთან ვარ, სიცოცხლევე ჩემო! -
არ მომიხდია სამადლობელი.

...ნახევრად ღია ფანჯრიდან
მოჭამს ღრუბელი სილაღეს,
ბასრი სმალივით დაჭრიდა
თეთრი ოცნების ცივ ლაქებს
მეგონა, - ცრემლის მტევანი,
თვალის მომჭრელი, ციმციმა
რითმების არ მაქვს ტევანი,
სტროფის სიმრავლემ იმპიმა...
და ჩამოინგრა ზეციდან
ბგერათა მეტეორები,
სტრიქონებივით შეზიდა
ლექსმა ქაფური მორევის
სიღრმეში სიტყვის ღვარები...
პოეტურ, მომცრო სურვილით
ოცნებას შევეხარები
რითმებით ოქროცურვილი.
სიცოცხლეც მისთვის ბიბინებს,
ღელვას რომ მელნით მიწურავს.
ლექსებით გადავირბინე
ზეცა... და ქვესკნელს მივცურავ...

სიუვარულიდან სიმულვილამდე,
ამბობენ, ერთი მცირე ბიჯია...
და შენი ნატვრა მის სურვილამდე
დაუნდობელი ლტოლვის ნიჭია.

სიუვარულიდან სიმულვილამდე
გადანლართულა გრძნობის რელსები, -
აღარ მოგიკლავს ის წუურვილს ამდენს,
სისმარშიაც ნუ ეაღერსები.

„არ მიგატოვებს ფიქრი სნეული!“ -
თითქოს ჩაგესმის სმა კასანარი,
მომავალმჭეხარი, ბილწი სნეულიც
გეხვევა, არ ჩანს გზაგასაუარი.

სიუვარულიდან გადარეული
დაეწაფები ძარბათს შნამისა,
ვარსკვლავთ ბრწეინვაში გადარეული
ღრუბლებში სუნთქვა დაქრის დამისა.

სადღაც შორეთში ისევ ციმციმებს
ძველი სიწმინდის კრიალოხანი,
დიდებით არხევს რწმენა იმ სიმებს,
სიცოცხლეს ლექსად ღვრიან მკოსანნი...

სიუვარულიდან სიმულვილამდე
ამბობენ, ერთი მცირე ბიჯია...
და შენი ნატვრაც მის სურვილამდე
დაუნდობელი ლტოლვის ნიჭია.

ტრიალებს ღრუბელი, თავგზააბნეული,
და ვერ უპოვია ციური სინაზე.
გათბება იმედით მუინვარი სხეული, -
ცრემლებად ვიწვიმებ მაგ სარკმლის მინაზე.
უცვლელი ფერებით სულს ამოქმანთა
ზამთარი, - ბუნების ამაყი ტიტული,
ისევე მარტო ვარ დღეს თბილ კაქმანთან,
ვით გუშინ ვიყავი - ოცნების ფიტული.
...და უცებ ვიგრძენი: - დროებას ვერევი!
მძლავრობენ წუთებზე ვნებათა ფესვები,
უფერულ ზეცაში სისხლისფრად ვერევი -
მომავალს სიცოცხლით გადაუკეკვსები;
შევხმატკბილებულვართ დღეს მე და ბუნება,
სიუვითლით მაცლიებს ფოთლების კოჰორტა,
მშიერი სინაზეც შემეკაპუნება
ოქტომბრად გაშლილი ვარდების კოკორთა.

სამშობლო! - ჩემი სულის ხატება
მოახუქურთმე შენს სიდიადეს,
სიუვარულისთვის ბნელთა ნათება
ვარსკვლავებით აგიციალდეს.

ერმა მომავლის მშვიდი ნანება,
წინაპრის ღოცვა, წმინდა ზნეობა.
მხოლოდ წინსვლა და არ დანანება,
მხოლოდ ბრძოლა და მძლეობა.

აი, წარსულის დიდი ამაგი...
გადმოყენილი ქამსე ოღარი.
ქართული სული, უფრო ამაჟი -
და ქართულის ცრემლი ცეცხლად მთრთოღარი.

მაშ, მოიშორე ზეცავ ნაღველი,
მომავლის მეტი რა დაგვრჩენია?!
უკვდავებაა შენი სახელი, -
მარადისობა შენი გენია!

სხივები მკერდზე გადაილექა,
გადაივარცხნა ცეცხლით ქედები
და სიამაყით დიდებულ მზესაც
ეკვეთა ბინდი, თავგამეტებით...
თითქოს ოდესღაც მიოცნებია
ქართან, მწვერვალს რომ მოითარეშებს.
ფიქრები ზეცას იტეორცნებიან,
ებრძვიან ღამის შავბნელ ფარეშებს.
გაურჩებული თერგის ქუსილი
მაგონებს რისხვას შმაგი ენგურის,
მესმის წევდიადის გულის წუხილი -
დადუმებული, ნათელს ემდურის.
მარტობაჰმაც მისი სნეული
სული ტრიუმფით ზეცას ამართა.
და ამ დროს მთვარემ მკრთალი სნეულით
კავკასიონზე გაინაჟარდა.

ნაფუქარი

მშვიდი ფუსფუსი... კერიისგან
 შორს გარიული...
 მდუმარებაში სულის ქვითინს
 მოკვარი უსრი.
 ცრემლად აკვნესდნენ შორეული,
 ავი ჰანგები, -
 მაინც ერთურთის სიეპარულში
 გავითანგებით.
 ბრწეინავ ოცნებით დარასტული
 რწმენა გულდაგულ
 მოძიალერსებს, ფიქრით ძლეულს,
 სევდით გულდაგულს
 და თვით არ ვიცი ის სიამე, -
 რომ უცხოდ ველი...
 შემომატარებს მის სანახებს
 დრო, უცოდველი.
 სხვა გზა, სავალი წუთისოფლის
 შავბნელ ვაკეზე,
 არ დარჩენილა... მეც ოცნებით
 რწმენას ვაქეზე, -
 მაგრამ უოველი თვით ცხოვრების
 ალბათ სვედრია,
 წინაპრები კი დაღვრილ სისხლს
 ნუ დამაუვედრიან,

რამე თუ, წმინდა ვირწოდი
მე მათს აკვანსე,
თვით ჩემი სულიც იმ უმტკიცეს
ძვლებში ჩავკვანძე
და ვფიცავ მიწას, რომ სამკვლევ
ჩემი აქ არი! -
რომ კვლავ ისუნთქებს, სვალ
წარსულის ნაამაგარი.

გავუსვენ საკინძე
რითმების იარას
და თრთოლვით ავკინძე
სტრიქონთა ჯაგანი,
მწველმა სინარულმა
ლექსივით მიაწა,
მერწმუნეთ! - არც მე ვარ
ახლებზე ჯაბანი.

და არც დავიჩემებ
ძველებურ დიდებას,
იცოდეს ცხოვრებამ -
არ მინდა ამდენი
ერთია სურვილი -
სულის დამშვიდება...
სინანულს ოცნების
სამოვრად ჩავდენი.

დგას სიამაუეში
ლექსი მთა-გორებად,
სტრიქონ-სანახებში
ხსნას ელის ნათელი,
დიდებულ სიტუათა
მადლით მთაგონებას...

ჩემი მომავალიც
მშვიდობით რად ელის?!..

იმ ზღვისფერ მშვენებით
ქვესკნელს რომ მიხმობენ,
ზეცად რომ დამქრიან,
მომავლის ზმანებით,
მოკვდავი წუთები,
ცეცხლს ვერ ჩამიქრობენ.
მანებეთ რითმები,
სიცოცხლე მანებეთ!..

თუ რამ ცხოვრებასთან
დღეს წლები ვიდავე,
ვამტვრიე დროების
კუთვნილი სუნდები.
ვეტროდი... და კვლავაც
ვინატრო, მინდა მე:
კალმის ნაკვალევო,
ნუ გამიხუნდები!

სარჩევი

ღამის წერილი	3
წუთით...	5
თუ გინახავს	6
(პოეზიის ყაყაჩოსფერ...)	7
(როგორც ყოველთვის...)	8
სიზმარი	9
სიცოცხლის რჩევა	11
(მაფერე შენი ნაზი თითები...)	13
ფიასკო	14
იმედი	15
(მე გადავივლი ზეცის უღრანებს...)	16
მინდა გეტროფოდე	17
(წუთისოფელმა...)	18
ცხრამეტი წელი	19
პოეტის გარდაცვალება	21
(სიყვარულიდან სიძულვილამდე...)	22
(ტრიალებს დრუბელი...)	23
(მე შენი სახე...)	24
(სამშობლო!..)	25
კავკასიონი	26
ნაფუძარზე	27
ნუ გამიხუნდები!..	29

რედაქტორი - ჯემალ ინჯია

მხატვარი - შუშუნა ვაშაბაშვილი

ააწყო და დააკაბადონა - არჩილ მჭედლიშვილმა

შპს „მერანი-3“-ის სტამბა, თბილისი, რუსთაველის პრ. №42

ტელ : (+995 32) 92 29 92; (+995 32) 93 53 96

E-mail: merani3@geo.net.ge

24

F 81227
3

017 474

მე გაზაფხულზე მომხყურდა ლექსი
და მეფერებდა კოკორი რითმა,
დღეს შესრულდება აპრილის ექვსი,
ზამთარს ერთი წლით თვადს მოვარიდებ.

მე გაზაფხულზე მომხყურდა ლექსი.
ზამთარი, თვალს რომ ვარიდებ შიშით-
ფიქრში უამურო ფერებად ლექსის
მკერდმხატვე სევდას და ყინვას შიშველს.

მე გაზაფხულზე მომხყურდა ლექსი
და აღიღინდა გამთბარი სულიც...
აჰა, შესრულდა საღამოს ექვსი,
მაგრიამ ეს ლექსი არ ნანობს სულაც